

2020. november 15. igehirdetés
Filippi 3,12-20

Mennyei polgárság

Imádság: Úr Jézus Krisztus, köszönöm, hogy ismét jöhetek Hozzád. Nagy kiváltság ez, minden nap kereshetünk Téged. Csoda, hogy még mindig szól a Te igéd. Tele van a szívünk hálával, bár már úgy megszoktuk, hogy van ige és igehirdetés, hogy természetesnek vesszük. Azonban nem az, ezért magasztalunk. Kérünk, Szentlélek Úr Isten, jöjj az életünkbe, formáld teljesen újjá, és hangoldj minket az Úr szavára. Végezd el, hogy értsük az Igét, és meglássuk a mi Urunk Jézus Krisztus akaratát. Segíts meg minket különbséget tenni a saját akaratunk és a Tiéd között. Ne engedd, hogy a magunk elképzeléseit mossuk bele a Szentírás üzenetébe. Nagy veszély ez, Urunk, de Te a szomjas szívű, a Rád éhező embert megelégit. Köszönjük, Szentlélek Isten, a vezetésed, bátorításod. Magunktól olyan könnyen feladnánk, azonban Te támogatsz, és rámutatsz, hogy a Te kegyelmed elég. Szeretnénk most erre támaszkodni. Szeretnénk elmélyülni az igében, és egyre jobban megismerni országod titkait. Segíts, hogy semmi el ne vonjon ettől minket. Urunk, adj alázatot, bűnbánatot a szívünkbe. Hadd lásd meg, hogy kegyelemre szoruló bűnös emberek vagyunk.

Ámen!

A Filippibelihez írt levelet a mégis öröm, vagy az annak ellenére való öröm levelének is nevezik. Miért? Mert árad belőle az igazi öröm. Pedig ez a levél fogságban születik, és annak ellenére árad az öröm Pál szívéből, hogy ez a hely egyáltalán nem ad okot az öröme. Azonban Pál apostol bárhol legyen, összeköttetésben áll az öröm forrásával. Az ő öröme nem a körülményeitől függ, hanem az élő Jézus Krisztussal való kapcsolatból táplálkozik. Börtönben lenni nem igazán örvendetes esemény, azonban Pál nem siránkozik felette, sőt, amikor Filippiben is bebörtönözték, nem másokat okolt, hanem az Urat dicsőítette. Pál számára minden hely a bizonyágtétel helye. Mert tisztában van azzal, hogy környezetének meg kell Krisztust ismernie. Meg kell látniuk a Krisztusban való élet és a Krisztus nélküli élet közötti különbséget. Látszódik-e a mi életünkben ez a különbség?

Mi is érezhetjük magunkat nehéz helyzetben, és a bezártságot, az egyedüllétet, a betegség, az öregség pillanatait is megélhetjük börtönként. Hiszen ezek gátolják a mozgásunkat, helyhez vagyunk kötve. De lehet ez öröm forrása is, lehet bizonyágtétel. Hogyan? Ha én is Krisztusra csatlakozom, és másként élem meg, mint a környezetem. Ha meglátják az indulataimon keresztül is, hogy Hozzá tartozom. A Krisztusi életből árad az Úrhoz való tartozás öröme. Nem a körülmény a fontos, mert látjuk a reményteljes jövőt. Mert a jövő Krisztusban van.

Az apostol megvallotta már az előző fejezetekben, hogy neki az élet Krisztus. De ez nem prédikáció. Nem teológia, hanem valóság. Ezért a valóságért van börtönben is. Annyira Krisztus neki az élet, hogy kész Érte szenvedni, börtönt viselni. A „nekem az élet Krisztus” azt is jelenti, hogy Neki élek, és kapcsolatban vagyok Vele. De azt is jelentette Pálnak, hogy mindent alárendelt az Úr Jézusnak. Mindent kárnak ítélte és veszni hagyott, a Krisztusért. Krisztus megismeréséhez nincs fogható. A világ Királyához tartozhatunk kegyelemből, újjászületés által. Mi lehet ennek a fényében még fontos, vagy mi lehet értékesebb? Ha valaki a király gyermeke, az mindent fölülír, hiszen ahhoz tartozik vér szerint, aki az egész országot irányítja. Vér által, a Krisztus vére által tartozhatunk a Királyhoz. A mennyei Király gyermekének lenni boldogság. Egy királyi gyermek mindig biztonságban van, és soha nem nélkülözi a jót. Mert a Király jelenléte a legnagyobb jó.

Nagyszerű vallomást jegyez le Pál: megragadott a Krisztus. Minden így indul, és ez is a lényeg, Krisztus által megragadott ember legyenek. Ez nem tanult, hanem megtapasztalt, élő hit. Nem Pál képezte ki magát apostollá, nem végzett el hozzá semmilyen kurzust, őt a feltámadott Úr Jézus Krisztus emelte ki addigi életéből. Az ő kincse a farizeusi életforma, a rabbiként való szolgálat volt. Azonban a feltámadott Úr megszólította őt, sőt, ahogy Pál mondja, megragadta. Ez azt is jelenti, hogy ő nem tervezte Jézust követni. Ő nem tartotta a názáreti Jézust Messiásnak, de Ő megjelent neki, és kiragadta régi életéből. Így kezdődik, kiragad onnan, ahová belegyökerezünk, a bűn vagy a vallásos megszokás talajából. Azért ragad ki, mert mi nem is akarunk ebből kimozdulni. Pálnak is imponált, ahogy látták Istenhez, a valláshoz való buzgó ragaszkodását. Tetszett neki az elismerés, micsoda kemény legény, kész ellene menni a Jézus-tanítványoknak. Azonban az Úr bemutatkozott neki, és megragadta, új emberré tette. El tudom mondani, hogy Krisztus által megragadott ember vagyok? Az Ő irányítása alatt élek? Megragadottnak lenni azt jelenti, hogy Jézus szavához igazodom.

Azonban a megragadottság még nem jelent beérkezést, még nincs a célban, még mennie kell. Még nem tökéletes, de igyekszik megragadni ő is Krisztust mindennap. Belekapaszkodik a Megváltóba, hogy Ő formálja és tegye tökéletessé. Magasra van téve a léc. Tökéletes, tényleg, lehet ilyen? Mi berzenkedünk ellene. Mi az, hogy tökéletes? Senki nem lehet az, hiszen emberek vagyunk, és vétkezünk. Azonban az Úr azt mondta, tökéletesek legyetek, amint a ti Atyátok is tökéletes. Lehet ez ellen tiltakozni, de maga az Úr Jézus mondta, és ha Ő mondta, akkor ezt el is várja. Elvárja, hogy törekedjünk rá. Ne elégedjünk meg ennél kevesebbel. Pál így írja: igyekszem. Szükség van erre a fajta igyekvésre. Igyekszem egyre jobban Jézusra hangolódni. És ez csak úgy megy, ha egyre több időt fordítok Rá. Egy munka is a sok ráfordított idő által lesz egyre jobb. Egy sportoló rengeteg gyakorlással éri el, hogy abban a bizonyos mozdulatsorban a legjobb legyen. Gyakorlás nélkül nem megy. A gyakorlás időt igényel, sőt, azzal jár, hogy bizonyos dolgokról lemondok azért, hogy még jobb legyek. Így állok hozzá a keresztyén élethez? Még jobb akarok lenni benne? Ezt a jobbat az Úr végzi el bennem, de ehhez Rá kell szánnom az időm, az erőm.

A keresztyén élet haladás a keskeny úton, másképp vándorlás. No, most vándorolni, netán futni teherrel a vállon nem igazán lehet. A teher akadályoz, le kell tenni. A Zsidókhoz írt levél szerzője is erről beszél: „Tegyünk le minden ránk nehezedő terhet és a bennünket megkönyező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát” (Zsid 12,1). Ilyen akadályozó terhek lehetnek mindazok, amik mögöttünk vannak, tehát a múlt részét képezik. Az ilyen jellegű terheket felejtés által tehetjük le. A múlt megköthet. Akár a bűn, a kudarc terhe is megköthet. Sőt, célja a leterhelés. Azt akarja, hogy magunkkal legyünk elfoglalva. Kiváló lehet erre a minket ért tragédia, fájdalmas esemény fölötti véget érni nem akaró kesergés. Másként mondva, az önsajnálát. Azonban ezt le kell a kereszt tövében tennünk, meg kell látni, hogy Krisztussal felül lehet emelkedni a nehéz eseményeken is. Vele és Átala megújulhat az életünk. Istennek a múlt nehézségeivel, kudarcaival is terve van. Ezekből is tud jót kihozni, csak ne süppedj magadba.

Azonban nemcsak a nehéz események készíthetnek magunkkal való foglalkozásra, hanem a sikerek is. Ezek is megköthetnek, és elvégezhetik bennünk azt a gondolatot, hogy nincs szükségünk Istenre, mert egyedül is képesek vagyunk mindent megoldani. Az ellenszer ebben az esetben a hála lehet, megköszönünk mindent az Úrnak, és nem magunknak tulajdonítjuk az eredményt, hanem Neki. De így van? Mindent Neki köszönök meg? A múltat pedig leteszem, és mindent Őreá bízok? A múlt sebeire is Krisztusban van gyógyulás.

Egyet cselekszem, mondja Pál: ami mögöttem van, elfelejtve. Lehet felejtetni. Az Úr képessé tesz rá. Elfelejttem, ami mögöttem van, ez azt jelenti, hogy a múlt le van zárva. Ezt teszi az Úr is, amikor Krisztusban megbocsátja bűneinket, és azokat a tenger mélyére veti. Elfelejti, és többé nem emlékszik rá. Ez az igazi felejtés. Az erőnk az el nem feledett sérelmek szívják el. Arra emlékszünk, amit a másik vétett ellenünk. Az igazi gyógyulás a megbocsátás és vele a feledés. Amit megbocsátok, azt feledjem is el. Mert ha nincs elfeledve, nem igazi a megbocsátás sem.

Segít az előrelépésben, ha megtalálom a célt. Meglátom azokat, amik előttem vannak. Mik vannak előttem? Azok a feladatok, amiket az Úrtól kaptam. Pál nekifeszül ezeknek. Pedig börtönben

van. Milyen feladatnak feszülhet neki? Mi lehet előtte még? Meglátja: a gyülekezetek lelkigondozása, és ezt a börtönből is képes végezni. Hogyan? Levelet ír. Pál nem a múlton kesereg, nem az elmúlt lehetőségek felett kesereg, magát sem siratja, hogy mennyit kell szenvednie. Az adott helyzetben meglátja azt, amit tenni lehet. Pennát ragad, és ír. Pedig ez sem volt egyszerű, mégis belefogott. Amikor ír, elfordítja magáról, a bilincsekről, a sebeiről a tekintetét, és a gyülekezetre figyel. Vagyis azokat látja meg, akiknek szükségük van rá. Az Úr azt üzeni, hogy ne a múltba révedjünk, hanem lássuk meg azokat, akiknek szükségük van ránk. Akiknek az Ő nevében adhatunk egy pohár vizet, akiket meglátogathatunk börtönükben, akiknek szólhatunk egy jó szót, akiknek elmondhatjuk, mit tett értük az Úr. Nem is kell ezért mindig messze misszióba menni. A gadarainak azt mondta, eredj haza a tiedhez, és mondd el, milyen nagy dolgot tett veled az Úr.

Célegyenest fut Pál, mindig a célra tekint, nem veszi le róla egy pillanatra sem a tekintetét. Semmi sem fontos, csak megtegye azt, amire az Úr elhívta. Tudja, mire hívta el az Úr, és mivel bízta meg. Mire hív el az Úr? Arra, hogy kövessem. Akiket hívott, mindenkit a maga követésére hívott. Aki hallotta a hívást, döntenie kellett, hogy elindul-e Jézust követni. Lévi a vámszedőasztal mellett gondolja át, és dönt úgy, hogy elindul Jézus után. És ez egész további életét meghatározza. Jézus követése az egész további életünket meghatározza. Mivel Ő halad előttem, útirányom Őhöz-zá szabom. Így van ez? Őhöz-zá szabtam egész életem, vagy a saját terveim igyekeztem megvalósítani, amiért esetleg elmondtam egy imát, kértem Isten áldását? Azonban ez nem az Ő útja. Akkor követem, ha saját terveim feladom, és belesimulok az Ő terveibe. Mi a feladatunk? Az evangélium hirdetése, az ige szerinti élet felmutatása. Mutassuk meg, hogy jó Jézushoz tartozni. Mutassuk meg, hogy aki Őt követi, az biztonságban van.

Pál apostol tudja, hogy az Úr jutalmat készít azoknak, akik hűségesen végigjárják az utat, kitaranak elhívásuk mellett. Az Úr megbecsüli az Őt szeretőket, a Neki szolgálókat. A Timóteushoz írott második levélben mondja el, hogy az Úr az igazság koronáját fogja adni neki, de nemcsak neki, hanem mindazoknak, akik vágyva várják az Ő megjelenését (2Tim 4,7-8). Akik mindvégig kitaranak, szolgálják és várják Őt, mennyei koronában részesülnek. Hát nem csodálatos? Ne cseréljük el e világ mulandó javaira az örök értéket. Lehet, hogy addig sok nyomorúságon kell keresztül menniük Isten gyermekeinek, de az Úrral lenni mindennél jobb.

Lényeges, hogy a hitéletben növekszünk, egyre jobban megismerjük az Urat és az Ő akaratát. Egyre inkább feltárul előttünk Isten Igéjének a mélysége. Pál azonban rámutat: ne csupán elméleti igazságokat gyűjtögessünk, hanem, amire eljutottunk, amit felismertünk, megértettünk Isten szavából, aszerint járjunk. Azt jelenti ez, hogy Isten szava szerint éljünk. Amit megismertünk, azt tegyük gyakorlattá. Ha tudom, mit kíván az Úr, azt tegyem meg. Mert aki Krisztusban újjászületett, az képességet kap Isten akaratának a megcselekvésére. Az a küldetésünk, hogy éljük meg, amit az Úrtól kapunk. Pál apostol is ezt tette, továbbadta, megélte az evangéliumot. Ezért is mondja, legyetek az én követőim, mert az élete példa. Aki elindult Filippiben az Úr útján, és azt kérdezte, mit jelent Krisztust követni, az, ha Pálra nézett, meglátta. Pál egész élete Krisztusról beszél. Olyan életet mutat fel, amiről meg lehet látni, hogy ő Jézus tanítványa. Az élete minta. Meglátják-e az életünkben, hogy mi az Ővéi vagyunk? Mintává válik-e az igazi életet keresők számára a mi életünk? Látnak különbséget köztünk és a nem hívők között?

Sokan járnak másképpen, írja az apostol. És ez már az ő életében volt. Másképpen járnak, tehát van különbség? Sokan állítják, nem lehet megkülönböztetni Jézus tanítványát a csak vallásos embertől. Pál ezt mondja, látható. Miről? Az életviteléről. Keresztyénnek tartják magukat, ami azt jelenti, hogy meg vannak keresztelve, beletartoznak a gyülekezetbe, de nem úgy élnek, mint az Úr Jézus, vagy ahogyan Pál is élt. Pál gazdagsága Krisztus volt, Ő töltötte be a szívét, és arra törekedett, hogy minél jobban megismerje. Életét pedig az evangélium szolgálatára tette fel. Nem a világ mércéjéhez, hanem mindenben a Szentíráshoz igazodott. A földi dolgokat is Krisztusra nézve értékelte. Ami korábban nyereség volt, azt Krisztusban már szemétnek látta. Nem a világban helyezkedett, hanem vállalta Krisztusért a szenvedést is. A másképpen járókat úgy jellemzi: a hasuk az istenük, földi dolgokkal törődnek, és azzal dicsekednek, ami a gyalázatuk. Ezek az emberek a bűnt jónak tartják, és nemhogy szégyellnék, még dicsekszenek is mások előtt velük. Urunk azonban a

bűnben élőt bűnbánatra hívja, és aki megbánja és elhagyja bűneit, az új életet nyer. A mi életünket hogyan jellemezné az apostol? Rólunk mit írnak le azok, akik látnak?

A mi polgárságunk a mennyben van, írja Pál. Ez vallomás is, Krisztus tanítványai a menny felé tartanak, ott van polgárjoguk. A mennyhez tartoznak. Pál úgy is élt, mint aki hitte, hogy oda tartozik. Ezért volt képes annyi nyomorúságot megélni. Nem a pillanatnyi helyzetére nézett, hanem mindig felfelé, mindig a mennyei polgárjogra. Tudta, hogy Krisztusért megkapta, és ezt senki nem veheti el tőle. Mivel polgárjoga van a mennyben, ott lesz, ahol a Krisztus. Krisztus pedig helyet készített. „Mert tudjuk, hogy ha ez a földi sátorházunk elbomlik, épületünk van Istentől: nem kézzel csinált, hanem örökkévaló ház a mennyben” (2Kor 5,1). Nemcsak a mennyhez tartozunk, hanem oda is tartunk.

Amikor Pál ezt leírja, a római polgárjogról veszi a példát. Tudja, milyen nagy értéknek tartják az emberek. Ő beleszületett, így vannak jogai, amelyekre hivatkozhat. Aki nem római polgár, az nagy összeget is képes fizetni, csak hogy megszerezze, olyan értéke és olyan súlya volt a társadalomban. A legnagyobb értéke a mennyei polgárjognak van. Erre vágyakozhatunk, de meg nem szerezhetjük. Akkor miért írja Pál, hogy mennyei polgárjoguk van a Krisztusban hívőknek? Azért, mert nem ők szereztek meg ugyan, de megszerezte az Úr Jézus Krisztus. Nagy összeget fizetett érte, a saját életét adta oda. Erről vall Péter apostol is: „Nem veszendő holmin, ezüstön vagy arannyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem Krisztusnak, a hibátlan és szeplőtelen báránynak a drága vérére” (2Pét 1,18-19). Így azután kegyelemből lehetünk mennyei polgárok, már ebben a világban.

Mennyei polgárok vagyunk, vagyis Isten országát képviseljük ebben a világban. Úgy élünk, hogy mindenki lássa, hogy mi egy másik világhoz tartozunk. Már nem ezért a világot, hanem Isten országáért és annak javaiért élünk. De valóban így van? Az odafennvalókkal törődünk, és nem a földiekkel? Nem igazán! Ha őszinték vagyunk, akkor kimondjuk, hogy bizony, az egyház is nagyon gyakran a földiekkel törődik. Az anyagiak és mindazok a fontosak, amik elmúlnak. Urunk azonban arra bátorít, hogy romolhatatlan kincset gyűjtsünk.

A mennyei otthonba tartunk, de közben várjuk a Királyt. Várjuk a mi Megtartó Urunkat. A hívő emberek az egyház Urát váró közösség. Jézust várjuk, ez alapján lehet minket megkülönböztetni. Minden pillanatban Őt várja. Kész arra, hogy ajtót nyisson Neki, amikor megérkezik. Várom Őt? Ébren leszek, amikor megérkezik az Úr? Amikor jön, elváltoztatja nyomorúságos testünket, az Ő dicsőséges testéhez hasonlóvá. Ebben az életben a test törekeny cserépedény. Rengeteg betegséget, szenvedést él meg, azonban amikor az Úr magához veszi övéit, új és romolhatatlan testet ad nekik. Ez a test nem fog megbetegedni, megöregedni, hanem minden az Úrról tesz bizonyosságot. Isten mindent újjá teremt. Ez a mi reménységünk? Betegség és nyomorúság közepette az új teremtés az erőforrásunk? Ha igen, akkor nem csüggedünk el.

Imádság: Mennyei Édesatyánk! Megköszönjük a mennyei polgárjogot, amit az Úr Jézusban megszereztél nekünk. Igen sokba került ez Neked, Fiad életébe. Köszönjük szépen, mert ez azt jelzi, hogy szeretsz, és nem akarod, hogy elveszünk. Könyörülj, hogy megragadjuk ezt a soha el nem múló kincset, és elutasítsuk a világ szemetjét. Mert a világ szemetet kínál, igaz, úgy csomagolja, hogy az ne derüljön ki azonnal. Mi azonban Téged választunk, Úr Jézus. Te vagy az igazi kincs. Formáld minket úgy, hogy megmaradjunk a hitben, és életünk Rólad tegyen bizonyosságot! Urunk, ami mögöttünk van, azt elfeledjük, hogy nekifeszülve futhassuk meg az elénk adott pályát. Segíts, hogy ne tekintsünk hátra, mint Lót felesége, hanem mindig szegezzük tekintetünket a menny felé! Urunk, kezébe tesszük a betegeket, akár koronavírustól, akár más betegségtől szenvednek. Adj nekik gyógyulást, és könyörülj rajtuk! Könyörülj a gyászolókon, adj nekik békességet, és ragyogtasd fel a mennyei polgárság valóságát előttük! Ámen!